„Danskeren,"

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater **$1.50**; til Udlandet **$2.00**.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

„Danskeren" ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Direktionens Formand.

Alt af Nyheds-Interesse sendes direkte til „Danskeren", Blair, Nebr.

Alle andre Artikler sendes til Past. A. M. Andersen, Viborg, S. Dak.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-klas matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de faa Avertisemeniet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Bibelforklaring.

Høvedsmanden i Kapernaum.

(Luk. 7, 1—10).

En Herrens Tjener i vor Tid har sagt, at dersom man kendte alle de Livstraade, som et Menneske kan have været berørt af, saa vilde man have lettere ved at tale det til Hjerte. Dette er aabenbart baade et sandt Ord dog et Ord, der er værd at overveje. Tænke vi paa Mennesker, der er fremmede for Livet i Gud, og som derfor alle trænge til et og det samme, nemlig at blive førte til Herren, saa vilde det dog have sin store Betydning, om man vidste, om disse Mennesker nogen Sinde have hørt en virkelig Indbydelse til Guds Rige, delsen; eller om de aldrig har hørt Budskabet fra Himlen eller været i Berøring med levende Kristendom. Det er nu ikke saa let altid at faa saadant Kendskab til Folk, at man virkelig kan være sikker paa, hvor de staar, og hvor vi skal tage dem. Men vist er det, at det er en Art „Sjælelære", som vi som Ordets Tjenere maa lægge os efter, saa godt det er muligt, for at vi kan blive mere og mere dygtige til, ikke blot i sin Almindelighed „at prædike Guds Ord purt og rent", men ogsaa at dele Ordet reteligt og at ramme Hjerterne og drage Sjæle til Heren.

Og ligesom det er nødvendigt at faa noget nærmere Kendskab til de Sjæle, som trænger til at blive dragne til Herren, saaledes har det ogsaa meget at sige, om man kender noget til Guds Førelse med de Medkristne, som man skal virke iblandt, og hvis aandelige Liv man skal søge at fremme. Ved at blive sat ind i dette vil man kunne forstaa mangt og meget ved Kristnes Liv og Forhold, som ellers tit vil staa for os som en uforklarlig Gaade.

Dette kunne vi faa en Forestilling om ved at betragte Høvedsmanden i K. Efter Matthæus, hvorfra vor Søndagstekst til 3. S. efter Hel. tre K.'s Dag er taget, kunde det se ud, som om Høvedsmanden straks og paa staaende Fod træder frem som en aandelig Kæmpe i Troen. Men ifølge Lukas (7, 1—10) havde denne Mand ogsaa haft sine „Traade", hvilket havde forberedt og dannet hans Hjerte, havde haft sin Forstole, i hvilken han havde haft Tid og Lejlighed til at blive stille for Herren og grunde over hans (Guds) Gerning. Luk. fortæller nemlig at det var ikke Høv. selv, der kom til Herren, men at han sendte nogle af Jødernes Ældste til Jesus, der skulde bede ham komme og helbrede hans Tjener. Og da de kom til Jesus, begrundede de deres Bøn saaledes: „Han (Høvedsm.) er vel værd, at du gør ham dette; thi han elsker vort Folk og har bygget vor Synagoge". Høvedsmanden var selv en romersk Embedsmand, altsaa en Hedning, men en saadan, som var bleven Proselyt, havde taget ved den jødiske Tro, og havde saa, som vi hører, tillige bygget den Synagoge, som stod i hans Nærhed. Og det kunne vi saa ogsaa tage som en Selvfølge, at Høvedsmanden selv har gaaet i den Synagoge, som han havde bygget til Jøderne. Han har der hørt „Loven og Profeterne" og derved er saa hans Sind og Hjerte bleven draget hen imod Herren. Og der var jo ogsaa noget andet, der som „Traad" drog Høvedsmanden fremad paa den gode Vej. Han lagde Mærke til og kunde forstaa, hvad der foregik omkring ham. Han befalede sine Soldater og Tjenere at gaa og komme, og dette havde stor Betydning for hans indre Liv. Ud fra dette kunde han drage den velsignede Slutning, at naar han som et Menneske havde en saadan Magt og Myndighed ved sit Ord, saa maatte Herren være mægtig nok til paa Afstand at tale et Ord, hvorved hans syge Tjener kunde blive helbredet. Det er de menneskelige Forhold, som er saa lærerige og betydningsfulde for Høvedsmanden. Og hertil kan saa være at bemærke, at Ting om „det menneskelige og „det folkelige" men alligevel har det menneskelige og hele Jordelivets Kaar sin Betydning som en Opdrager for en Kristen. Vi kunne her tænke paa hvorledes Jesus i sine Lignelser er gaaet ud fra saa mange forskellige Forhold i Livet for derved at give Folk Forstaaelse af Guds Rige. Og for at nævne et andet Eksempel, er det ikke Forældrenes og andre Menneskers Kærlighed, der hjælper til at give Børn en Forestilling om, hvor god og kærlig den himmelske Fader maa være? Og noget i den Retning gaar det jo for os alle. Og jo mere vi kunne tage „al Guds Skabning, Ordning og Velsignelse" som noget, der peger paa ham, fra hvem det kommer, jo bedre bliver vor Kristendom.

Men selv med det i Betragtning, som her er omtalt om Høvedsmanden, saa var han alligevel en Troshelt, hvad ogsaa Herren selv erkendte, idet han forundrede sig over at finde en saadan Tro, og det endda uden for Pagtens Folk. Og saaledes er det i Livet: Vi kunne møde aandelige Fremtoninger og Personligheder, som ikke hører til det dagligdags. Og det er saa værd at lægge Mærke til, at da Herren staar over for Høvedsmandens stærke Tro, da udvides hans Syn og han ser de store Skarer, der skulle komme fra Øst og Vest. Og da Høvedsm. var af hedenst Blod, saa vil det i denne Forbindelse sige, at han skulde faa mange Efterfølgere, eftersom „Øst og Vest" staar som Udtryk for Hedningefolkene. Saadan gælder det om i Haabet at kunne se langt ud. Ethvert Lysglimt hos os selv eller hos andre skulde være os en Bebudelse om, at der er mere Lys i Verden, at Herrens Herlighed er mægtig til at opfylde Jorden.

J. P.

Svar til Chr. Christensen.

Du synes, kære Broder, at jeg i min Meddelelse fra Missionsmødet i Ohens modsiger mig selv. Først udtaler jeg min store Glæde over, at Spørgsmaalet: „hvad skal jeg gøre for at blive salig", er kommet frem iblandt os, og dernæst skriver jeg: „Sandt nok, vi kan ikke og skal ikke prøve paa at oparbejde en Bækkelse".

Denne Sætning kan altsaa, som din Artikel viser, misforstaaes, og dog synes det mig, at du netop har fundet Meningen i den, idet du skriver: „Vel ved jeg, at vi Mennesker kan ved vor egen Kraft hverken vække eller omvende hverandre". En bedre Udlægning af min Mening end ovennævnte Sætning kan jeg egentlig ikke selv give; men kan maaske forklare mig lidt nøjere. Lad mig først sige, hvad jeg ikke mener. Det var og er ikke Tanken dermed at ville sige: vi skal ikke prædike Omvendelse og Syndernes Forladelse, ikke raabe ei: „Vaagn op, du som sover"; thi jeg ved, at man i vore som i Elis Dage staar i Fare for at se Folket drage Forbandelse over sig — og ikke se mørkt til dem (1 Sam. 3, 13.). Man skal jo, saa forbrer Tiden, se lyst til alt og alle, se alt paa den lyse Side, være bange for Pietisme, Snæversynethed o. s. v.; men lad os huske — der gik Dom over Elis Hus.

Jeg mente omtrent saaledes: „Ikke os, Herre, ikke os"; thi jeg har stundom mærket, baade hos mig selv og andre, en Tilbøjelighed til selv at skulle udrette noget, selv at skulle fremstaffe noget, der ligner Vækkelse og Omvendelse, og det, vil du med mig indrømme, duer ikke.

Søndag efter Søndag prædiker vi Guds Ord; men den store Masse, og saa af Ordets Tilhørere, sover Vantroens rolige Søvnen eller anden letter maaske lidt paa sig en Gang imellem, men vender sig kun for at sove videre. Da bliver man utaalmodig, maaske ogsaa lidt pirrelig, og saa rusler man sig til Kamp, til et voldigt Angreb mod al den Ligegyldighed, Dorskhed og Søvn, som har betaget Folket; men Resultatet blev — i bedste Tilfælde — alt som sædvanlig, intet blev i Grunden udrettet.

Det er nu saadan, som jeg for Øjeblikket kan forklare min Mening med denne Sætning, haaber at du har forstaaet mig og ikke længere behøver at være „forbavset" og „bedrøvet" over min tilsyneladende Tvetydighed. Jeg skal for Fremtiden prøve, ved Guds Naade, at tale og skrive saa tydeligt, at ingen med gyldig Grund kan misforstaa mig.

Endnu dette: Jeg er meget glad ved, hvad du skrev; thi der bør tales tydeligt i denne store Sag, hvor det gælder Sjæles Frelse, og gid, Søren Kirkegaard dog aldrig skulde faa Ret, naar han siger i Henhold til Luk. 11, 52: „Dette er Præstens højst respekterede Virksomhed, en Næringsorg, der forhindrer Mennesker i at indgaa i Himmeriges Rige.

Ærbødigst,

Niels Damskov.

Rogle Missionstanker.

I Markus Evangeliums 2 Kap. fortælles os om en Mand, der var værkbruden, altsaa i en saadan Tilstand, at hans Fødder ikke kunde bære hans Legeme; han var overladt til andre Menneskers Barmhjertighed.

Saadanne Mennesker fandtes der ogsaa, saadanne, som vilde stille sine Hænder og Skuldre til at bære, ja selv en syg Mand, og de vilde bære ham til Jesus. Men at gaa til Jesus, til Synderes Frelser, det er en Vej, som Skriften vidner om, at den er trang, og det er kun faa, som finde den. Math. 7, 14.

Det fik ogsaa disse Mennesker at erfare. I Følge Beretningerne synes det, som de var ganske nær ved Maalet, — da mødte dem en ikke lille Hindring, de kunde ikke komme ind i Huset, hvor Frelsen var, for Folket. Men opgive Sagen vilde de ikke; der maatte findes en Vej, ad hvilken de kunde naa Maalet for deres Stræben; de søgte — og de fandt, hvad de søgte.

Op paa Husets Tag, et Hul blev brudt deri, og snart laa den syge Mand for Frelserens Fødder.

Der fortælles, at da Jesus saa deres Tro, sagde han: „— o.s.v." Deres Tro var altsaa Aarsagen til deres Ihærdighed for at naa Maalet, eller om vi vil, den Kærlighed, der følger af en sand Tro paa Guds Søn. Deres Tro blev heller ikke bestemmet. De fik, hvad de søgte, ja, de fik mere, de søgte legemlig Helbredelse for den syge, men ikke blot den fik han, han fik det, som mere var, aandelig Helbredelse, — sine Synders Forladelse.

Disse fire Mænd udførte altsaa, hvad vi kalder Mission. Om Skriften ikke udtrykker det med de Ord, saa er Sagen dog den samme.

Vil vi nu anvende denne Beretning paa Missionsarbejdet iblandt os og vort Folk, saa bliver den syge Mand jo Billede paa alle de Mennesker, om hvilke det hedder i Skriften, at de ikke, blot er syge, men døde i Overtrædelser og Synder. Ef. 2, 1. De fire Mænd derimod bliver Billede paa Guds levende Menighed, der fik Befalingen fra sin Herre og Mester: „Gaar ud i al Verden og gører alle Folkeslag til mine Desciple, i det I døber dem i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn. Math. 29, 19.

Disse Missionstanker har naturligvis Ærinde til os alle i vort Samfund for om mulig at anspore til mere Missionsarbejde iblandt vort Folk, men de har dog særlig Ærinde til Vennerne i

Nebr. nordlige Kreds.

Til Eder, kære Venner og Menigheder, er det altsaa, at disse Linier i Særlig Forstand henvendes. Først et Spørgsmaal: Har vi en syg Mand iblandt os, det er: har vi Mennesker i vor Kreds, baade i og uden for Menigheden, som ikke er frelste? Herpaa kan der jo kun gives et Svar, nemlig ja. Vi har mange. Det Svar møder vi jo hver Dag, naar vi færdes iblandt Mennesker, hvis Gerninger og Tale vidner tydelig og klart om, at de er den syge Mand, — aandelige Værkbrudne.

De vandrer i de ugudelige Raad, staar paa Syndens Vej og sidder i Spotteres Sæde. Lige saa lidt som den Værkbrudne kunde gaa paa sine Fødder, lige saa lidt kan disse Mennesker leve det hellige Liv; de kan ikke vandre efter Evangelict. For at de skal kunne komme dertil, maa der ske en aandelig Helbredelse med dem, de maa først bæres hen til Jesus, hen til Synderes Ven.

Men hvem skal høre dem, hvem vil være med her i dette Arbejde? Det lyder jo saa ofte, Jesus — Jesus, han er jo Syndebæreren. Ja, Gud ske Lov, han er det. Ingen kunde være Syndebærer i den Forstand, som han er det; men her er det ikke Synden som skal bæres, føres og ledes til Syndebæreren. Vil du være med i dette Arbejde at bære disse Mennesker til Korset? vil du være en Ananias, en Filippus eller som de fire Mænd i Evangelict?

Dig, hvorom det med Sandhed kan siges, han eller hun, er et troende Menneske, ikke blot troende saadan i sin Almindelighed som den store Flok, for hvem gør ikke Krav paa at tro, men troende, naar den Tro kaldes den frelsende Tro, den Tro som har grebet Kristus, saadan som han er givet af Gud til Frelse for Synderc. Med andre Ord, den som ejer Synderes Forladelse, har Fred med Gud, Liv og Salighed, ejer den Kærlighed, hvorom Apostelen taler, naar han siger: Vi ved, vi ere overgangne fra Døden til Livet; thi vi elske Brødrene 1. Jak. 3, 4. Du som har denne Tro med alle dens mange herlige Egenskaber og Forjættelser, kan du lade den syge Mand, de mange vantro Mennesker, om hvilke Skriften vidner, at de vil ende i Fortabelsen, hvis de dør uden Kristus, uden Frelse, kan du lade dem ligge? Du svarer hertil nej, det kan jeg ikke, jeg maa være med at redde dem, som føres til Døden. Men, siger du maaske videre, der er saa mange Hindringer for mig, saa vel som der var for de fire Mænd i Ev. Ja, det er i Grunden de samme, det er Folket, som hindre mig, eller stiller sig hindrende i min Vej. Ja, det er sandt, der er en stor Skare, der i vore Dage har stillet sig iblandt den Flok, som nok vil samles om Jesus, nok høre om ham, men ellers ikke have noget med ham at gøre. De vil ikke være iblandt Syndere eller Toldere; derfor komme de heller ikke til at erfare den Naade, som de er Genstand for, og som de erfare, der virkelig kommer til Herren for at faa noget. Derfor kender de ikke, hvad det vil sige at være et Guds Barn, være et helligt Menneske; det betragter de som Taabelighed eller i hvert Fald Sværmeri.

Naar der saa kommer et eller flere troende Mennesker, som vil føre en Synder til Herren ad Bønnens, Vidnesbyrdets eller ad Offervilligheden Vej, eller maaske ad den alle, ja, saa stille saadanne Mennesker sig hindrende i Vejen, saa bliver de en Hindring for Guds Barnet i sin Gerning for Herren, men ligesom de fire Mænd fandt en Vej til Frelseren med den værkbrudne Mand, saa skal ogsaa vi finde en Vej, saa sandt Kærligheden, der udspringer af en levende Tro, boer i vore Hjerter. Kærligheden har blandt dens mange Egenskaber ogsaa denne, at den er opfindsom, den giver ikke op paa Helvejen, den søger sit Maal og sin Genstand, og en Kristens Kærligheds Genstand er Kristus. De fire Mænd i Ev. fandt en Vej, selv om den for Menneskene synes underlig; Kærligheden gik alligevel paa den og naaede sit Maal. Saa sandt som vi da vil lade Guds Aand raade i vore Hjerter, saa vil Kristi Kærlighed faa mere frit Løb iblandt os, saa vil mange Synder blive førte ind i Guds Rige og blive frelste. Til Slutning saa blot dette til alle Venner af vort Missionsarbejde.

Det er vel de fleste af Eder bekendt, at vi som Kreds har begyndt, hvad der er bleven kaldt en Kredsmission.

Ved Kredsmødet i Fremont sidste Foraar blev det besluttet, at vi som Kreds kalder og lønner en Missionspræst, og hans Arbejdsmark skulde være Wayne Co.

En Komite paa 3 Medlemmer valgtes for i Forening eller i Samraad med den forenede Kirkes Kirkeraad at kalde en Missionspræst, og i øvrigt at ordne med alt denne Sag vedrørende.

Komiten har med Kirkeraadets Billigelse kaldet Pastor J. Andersen fra Custer Co. Nebr.

Han har taget imod Kaldet, og vil tiltræde sin nye Virksomhed fra 1. Januar 1903 at regne. Komiteen har altsaa udført en Del af det Arbejde, som blev den paalagt, og vi haaber, til alle Vennernes Tilfredshed.

Det næste Arbejde, Komiteen vil faa at udføre, er en Henvendelse til alle Vennerne i Kredsen om at være med i Arbejdet, med Bøn for Sagen og Gaver til den, saa at Gerningen, som vi tro er Herrens. maa blive til hans Navns Ære og Sjæle til Frelse. Maatte vi saa i Sandhed være en Aron og Hus, der kan holde den Mand, vi har sat der, oppe i Kampen, at Herren ved ham og ved det Evangelium som skal lyde til vore kære Landsmænd, maa sejre over mange Hjerter. Ja, her er de værkbrudne Mennesker, som Gud ved, at du og jeg skulde være med at føre hen til ham, som alene kan frelse dem for Tid og Evighed.

Der er maaske en og anden, som vil spørge: Kan vi ogsaa magte det, bliver det ikke for stor en Udgift for os? Dertil skal vi blot svare: vi har beregnet Omkostningerne, og de er saa vidt vi kan skønne, ikke større, end at vi kan magte dem. I vore Menigheder indenfor Kredsen findes der omkring 312 bidragydende Medlemmer. Lad os sige, hver af disse betaler om Aaret $1.50 eller 45 Cents hver 3 Maaneder; mon der er nogen, der vil sige: det kan vi ikke magte. Maatte Herren faa Lov til at raade, lede og bruge os i sin Gerning, saa, som Guds Ord siger, hans Bud er ikke svære, saa bliver det heller ikke svært for os at magte den Opgave at drive en Kredsmission.

Saa lægger vi da til Slutning Sagen hen til Missionnens Overhyrde og Leder og beder ham, at han ved sin Aand vil lede alt til sit Navns Ære, og at han vil lægge Sagen tæt op til vore Hjerter, at denne velsignede Sag maa faa Plads der ved Siden af alle de andre Sager, der allerede ligger der, og som vi elsker og beder for.

Herren velsigne os som enkelte Mennesker, Menigheder, Kredse og Samfund.

Broderlig Hilsen, H. Nielsen.

* * *

De Venner, som maatte ønske at sende Gaver til vor Kredsmission, bedes sende dem til følgende Adresse: Mr. J. P. Smith, Wisner Nebr.

Paa Kaalstokken.

(Erit Bøgh.)

Kaalormen sad
saa fed og glad
paa det krusede Blad
og gumlede.
I Mag og Ro
den lo
af to
Sommerfugle, der nok saa fro
omkring i Luften sig tumlede.

Der flyver nu min stakkels bedaarede
fordums Nabo og Kammerat
grassat
med samt sin udkaarede —
den Tosse! Men lad ham ha' det saa
godt!
han var Kaalorm som jeg og levede
flot,
havde egen Kaalstok med alt tilhørende,
sad i grønt over begge Ørerne,
raabed' sig selv baade tidlig og silde
og kunde gnave saa meget han vilde,
men saa fik han en af de hvide at se,
og en, to, tre!
straks trøb han bort fra den hele Herligheds,
nu flagrer han der for Vejr og Vind,
tynd som en Pind,
det følle Skind —
det er Følgen af denne Kærlighed!
Nej! Jeg er klogere end som saa:
jeg har mit paa det rene.
Jeg har kun mig selv at tænke paa —
det kan jeg gøre alene.
Jeg tryner og traver, hvorhen jeg vil:
jeg har jo nok af Ben dertil,
og jeg gaar ikke hen og forspilder
min Lykke ved at faa Flyvegriller!

Naturligvis: Jeg kan ogsaa lide
de unge hvide
Væsener — det vil jeg ikke bestride.
Det morer mig tit,
naar de gør Visit,
at titte lidt
paa deres forsøjne Dejlighed,
men for deres Skyld at hylle sig ind
i et Puppespind
og til sidst gaa ud af sit gode Skind —
det er mig alt for stor Ulejlighed.
Sige Farvel til Kaalen her,
just som den staar i sin fejreste Grøde,
og nøjes med Sommerfuglens Føde,
dette søde
Honningpjank, der maa kvalme enhver,
nej! dertil har jeg min Mave for kær!
Mig skal en saadan Fristerinde
ikke forblinde.
Hvorfor skal man underkaste sin trinde
Krop en saa haard Behandling!
Hvad kan en Kaalorm vel vente at vinde
ved en saadan Forvandling?
Naar man betragter Sagen nøjere,
maa den sunde Forstand jo sige,
at vi, som vi er, staar et helt Trin
højere
oppe paa Rangens Trappestige:
Sommerfuglenes hele Færden
viser, de har kun et eneste Maal,
og det er: at bringe os til Verden —
selv har de jo ikke Forstand paa Kaal!

Jeg vil indrømme, at det klinger
ganske fristende at faa Vinger —
men de fleste, man ser, er stakkede,
blæser det lidt, er de uregerlige,
faar de Regn, ser de ud som blækkede,
kommer der Hagl, kan man faa dem
knækkede—
kort sagt: de er overmaade besværlige,
og har man dem først, er de uundværlige.
Jeg skal derfor uden Fortrydelse
se den hele forsløjne Vrimmel
fværme om mellem Jord og Himmel:
Jeg er svimmel
faa for mig er det ingen Nydelse.
Der er desuden ogsaa en anden
meget ubehagelig Prydelse,
som har givet mig Ulyst til Standen —
det er disse . . . Følehorn i Panden!
Nej Tak! Jeg skal ikke begære
den Ære
at komme op i en højere Sfære
og figurere
som en anden Sommerfugls halve Del.
Jeg er Kaalorm, jeg er mig selv, jeg er
hel,
og det vil jeg blive ved at være!

Kvittering for Gaver

til Afbetaling af

Immanuels d. e. l. Menigheds Gæld i Minneapolis, Minn.

A. Jensen, Cushing, Wis.	$2.00
Rev. A. Rasmussen, McNabb, Ill.	1.00
G. J. Johnsen, Poxby, Minn.	1.00
N. Rasmussen, Neevell, Ja.	1.00
Fred. Nielsen, Neenah, Wis.	1.00
Chr. Petersen, Danewood, Minn.	1.00
F. F. Petersen, Albert Lea, Minn.	1.00
H. T. Lund, Amery, Wis.	1.00
Chr. Rasmussen, Neenah, Wis.	1.00
L. Laustsen, Ovatonne, Minn.	5.00
J. Mikalsen, Evan, Minn.	1.00
J. M. Tapager, Lake Mills, Ja.	1.00
En unævnt, Hutchinson, Minn.	1.00
J. S. Hansen, Sumner, Ja.	1.00
Kathrine Hansen, Oakland, Nebr.	1.00
Lars Sørensen, Racine, Wis.	1.00
Rev. H. J. Dahlstrøm, Racine, Wis.	1.00
Rev. A. C. Weisman, Harlan, Ja.	2.00
H. B. Grønbeck, Royal, Ja	1.00
Mrs N. P. Larsen, Denmark, Wis.	1.00
Mrs J. Otter, Litchville, N. Dak.	1.00
P. Pedersen, Norihfield, Minn.	2.00
M. J. Schultz, Vermillien, S. Dak.	1.00
Mrs. Johanna Poulsen, Greenfield, S. Dak.	1.00
Carl Nielsen, Vermillien, S. Dak.	1.00
L. C. Hansen, Neevell, Ja.	1.00
Thomas Jensen, New Lisbon, Wis.	1.00
Ole H. Welling, Hampton, Nebr.	1.00
J. P. Jensen, Weyanwega, Wis.	1.00
L. Christensen „ „	1.00
Ch. Christensen, Greenville, Mich.	1.00
M. Christensen, Greenwich, Conn.	1.00
Mrs. N. Bertelsen Hampton, Nebr.	1.00
M. Jørgensen, Greenville, Mich.	1.00
Hans Jensen, Elk Horn, Ja.	1.08
J. A. Rasmussen, Bl. Præri, Minn.	1.00
Joe Olsen, Herman, Nebr.	1.00
Inger Høid, Poplar Glen Cova L Island, N. Y.	1.00
H. E. Anderson, Fremont, Nebr.	1.00
M. N. Sørensen, Fremont, Nebr.	1.00
Niels Hansen, Wills, Kansas	5.00
Mary Juste en, Comb Mills, Maine.	1.00
K. H. Gundersen, Elmdale, Minn.	1.00
Uden Navn, Chicago, Ill., Station 13	1.00
Paul Pedersen, Breinen, Kansas.	1.00
Mrs M L. Mortensen, Luck, Wis.	1.00
L Petersen, Fredsville, Ja.	1.00
Uden Navn, Racine, Wis.	2.00
A. Jørgensen, Poy Sippe, Wis.	1.00
A. Jakobsen „ „	1.00
H. Andersen „ „	1.00
Pastor C. M. Olsen „ „	1.00
N. Bentsen og Faber, Hutchinson, Minn.	5.00
N. Smidt, Cumberland Mills, Me.	1.00
J. C. Jensen, Elk Horn, Ja.	1.00
Uden Navn, Callender, Ja.	1.00
H. Petersen, Grayling, Mich.	1.00
N. P. Nielsen Bl. Præri, Minn.	1.00
W. P. Stov, Clint, Texas	1.00
James P. Johnsen, Underwood, Ja.	1.00
P. Clausen med Familie. Alb. Lea, Minn.	5.00
H. Phillipsen, Staplehurst, Nebr.	1.00
J. Svanson „ „	1.00
N. N. Brogaard „ „	1.00
N. Munk „ „	1.00
N. Svendsen „ „	1.00
P Sørensen „ „	1.00
Jørg. Bedsted, „ „	1.00
Mum og Rosendall „ „	1.00
P. C. Nielsen „ „	1.00
Pastor M. Th. Jensen „	1.00
N. Hansen, Hampton, Nebr.	1.00
Jørg. Jensen, Ringsted, Ja.	1.00
N. P. Pedersen, Wyupaca, Wis.	1.00

Hjertelig Tak, kære Venner!
Gud elsker en glad Giver.

I Menighedens Navn,
Th. Lund.